ΤΟ ΚΑΡΚΙΝΩΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΕΝΕΚΡΩΣΕ ΤΑ ΕΥΑΙΣΘΗΤΑ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΚΑ ΚΥΤΤΑΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου Ἰωήλ Κωνσταντάρου,*** *Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης*

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες χαρὲς καὶ εὐλογίες γιὰ τὸν πιστὸ Χριστιανὸ εἶναι τὸ νὰ τιμᾶ τὶς μεγάλες μορφὲς τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ ἔπαιξαν πρωταγωνιστικὸ ρόλο στὴν ἀκριβῆ διατύπωση τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πνευματική μας χαρὰ βρίσκεται στὸ κατακόρυφο, ἀφοῦ ἑορτάζουμε καὶ τιμοῦμε τὶς λαμπρὲς προσωπικότητες τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τῶν Ἁγίων δηλαδὴ Πατέρων, ποὺ ἀγωνίστηκαν κατὰ τῶν αἱρετικῶν μονοφυσιτῶν. Γι' αὐτὸ καὶ ἀνάλογο εἶναι τὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος καταγράφει «ἐν βραχὺ ῥήματι καὶ πολλῇ συνέσει» θεοπνεύστως, τὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολή του. Μιὰ ἀπὸ τὶς ποιμαντικὲς λεγόμενες ἐπιστολές του, διότι ἀπευθύνεται στὸν μαθητή του Τίτο, Ἐπίσκοπο Κρήτης.

Οἱ πατρικές του νουθεσίες ἀποτελοῦν τὴν εὐλογημένη πεῖρα καὶ τὸ πολύπλευρο ποιμαντικό του καταστάλαγμα. Μέσα σὲ ἁπλὲς προτάσεις ποιμαντορικῆς τελειότητας, ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴ τοῦ μαθητοῦ του, καὶ ὅλων φυσικὰ τῶν ποιμένων, ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ μέχρι τὸ τέλος τῆς ἱστορίας, στὸ θέμα τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν αἱρετικῶν: *«αἱρετικὸν ἄνθρωπον, μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. Γ΄ 10–11). Δηλαδή, αἱρετικὸ ἄνθρωπο, ποὺ ἐπιμένει νὰ δημιουργεῖ σκάνδαλα καὶ διαιρέσεις στὴν Ἐκκλησία, μολονότι τὸν συμβούλευσες γιὰ πρώτη καὶ δεύτερη φορά, παράτησέ τον καὶ ἀπόφευγέ τον. Γνώριζε δὲ ὅτι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος ἔχει διαστραφεῖ καὶ ἁμαρτάνει καὶ γιὰ τὴν ἁμαρτία του αὐτή, ἐλέγχεται καὶ κατακρίνεται ἀπὸ τὴν συνείδησή του καὶ ἀπὸ τὸν Ἴδιο τὸν ἑαυτόν του.**

Βεβαίως τὸ τί εἶναι αἵρεση, ὡς πιστοὶ Χριστιανοὶ ὅλοι μας τὸ γνωρίζουμε, θὰ πρέπει νὰ τὸ γνωρίζουμε. Εἶναι ἡ πλανεμένη διδασκαλία, ποὺ ἀλλοιώνει τόσο τὴν Εὐαγγελικὴ ἀλήθεια, ὅσο καὶ τὸν ὀρθὸ καὶ εὐλογημένο τρόπο Χριστιανικῆς ζωῆς. Εἶναι οἱ κακοδοξίες, ποὺ διδάσκονται καὶ παρουσιάζουν διαφορετικὰ δόγματα καὶ ἕνα ξεπεσμένο ἦθος, ποὺ δὲν ἔχει σχέση μὲ αὐτά, ποὺ μᾶς παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ μᾶς διαφυλάττει ἡ Ἐκκλησία μας.

Φυσικὰ δὲν ὑπάρχουν αἱρέσεις ἄνευ τῶν αἱρετικῶν, διότι ἐπιτέλους οἱ πλάνες καὶ οἱ κακοδοξίες δὲν αἰωροῦνται μόνες τους στὴν πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα. Ὑπάρχουν κάποιοι, ποὺ ξέφυγαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ πορεία, λόγω ἐγωϊσμοῦ, μὲ ἀποτελέσματα τραγικὰ γιὰ τὸ ὅλον σῶμα τῆς στρατευομένης μας Ἐκκλησίας. Καὶ ἐδῶ ἀδελφοί μου, ἔγκειται τὸ κρίσιμο καὶ ἐπίμαχο σημεῖο, ποὺ θὰ πρέπει περισσότερο ἀπ' ὅσο ποτὲ ἄλλοτε νὰ μᾶς κάνει ἄγρυπνους καὶ προσεχτικούς. Τοὺς τελευταίους καιρούς, καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, βλέπουμε νὰ παρουσιάζονται μεγάλες ἀλλοιώσεις καὶ παραποιήσεις τῆς Ἀποστολικῆς διδαχῆς.

Ἀλλ' ἂς μιλήσουμε συγκεκριμένα. Δὲν ἀρκεῖ ἕνας ποιμένας, καὶ μάλιστα ὑψηλὰ ἱστάμενος νὰ φέρει μόνο τὴν Ἀποστολικὴ διαδοχή, ποὺ ὁπωσδήποτε, ὡς Ὀρθόδοξος τὴν φέρει, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη, μαζὶ μὲ τὴν ἀδιάσπαστη συνέχεια τῆς Ἀρχιερωσύνης, νὰ ὑφίσταται καὶ ὁ Ἀποστολικὸς τρόπος ζωῆς ὅσον ἀφορᾶ τὰ δόγματα καὶ τὸ ἦθος. Καὶ ἄνευ ἀντιλογίας, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐφαρμόζει καὶ τὴν Ἀποστολικὴ τακτική, ὅταν πρόκειται ὁ ποιμένας νὰ προφυλάξει τὸ Ὀρθόδοξο ποίμνιο. Ὁ ποιμένας ποὺ εἴτε κατ' εὐδοκία, εἴτε κατ' οἰκονομία, τὸ ἔχει ἐμπιστευθεῖ ἡ Ἐκκλησία τὸ συγκεκριμένο ποίμνιο, καθ' ὅτι ὁ Θεὸς «οὐ πάντας χειροτονεῖ, ἀλλὰ διὰ πάντων ἐνεργεῖ» κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο. Καὶ πλέον συγκεκριμένα, ὁ ποιμένας, γιὰ νὰ προφυλάξει τὸ ποίμνιό του, καὶ νὰ διασφαλίσει τὴν τοπική, ἀλλὰ καὶ τὴν καθ' ὅλου Ἐκκλησία, εἶναι ἀνάγκη, κυρίως στὰ ζωτικὰ αὐτὰ θέματα, νὰ λέει τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά τους.

Συμβαίνει αὐτὸ σήμερα;

Δυστυχῶς, πλὴν ἐλαχίστων, θὰ πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἀρκετοὶ ἔχουν ἀλλάξει τὴν Ἀποστολικὴ τακτικὴ καὶ «ντρέπονται» τοὺς αἱρετικοὺς νὰ τοὺς ὀνομάζουν μὲ τὸ ὄνομα αὐτό, ποὺ τοὺς χαρακτηρίζει ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ ἀντὶ αὐτοῦ, τοὺς χαρακτηρίζουν ὡς «ἀδελφοὺς» σὲ κοινὴ πίστη καὶ τὶς αἱρέσεις τους ὡς «ἀδελφὲς Ἐκκλησίες».

Τὸ καρκίνωμα δηλ. τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει νεκρώσει τὰ εὐαίσθητα συνειδησιακὰ κύτταρα τῆς Ὀρθοδόξου ποιμαντικῆς συνειδήσεως, μὲ ἀποτέλεσμα, ἡ «σφενδόνη τοῦ πνεύματος» νὰ ἔχει τεθεῖ σὲ ἀχρηστία, καὶ τὸ μόνο πλέον, ποὺ ἀκούγεται εἶναι ὁ φάλτσος αὐλὸς τῆς ψευδοποιμαντικῆς καὶ τῆς πλαδαρῆς ἀγαπολογίας.

Οἱ Πατέρες πάλι τῆς Δ΄ Οἰκ. Συνόδου ποὺ τιμοῦμε, ἂν κάποιοι τοῦ οἰκουμενιστικοῦ φυράματος θελήσουν νὰ τοὺς δοῦν μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἀλλοπρόσαλλης τακτικῆς τους, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ χαρακτηριστοῦν ὡς φονταμενταλιστές, μισαλλόδοξοι καὶ ἀκραῖοι φανατικοί, ἀφοῦ δὲν διέθεταν τὴν εὐελιξία ὥστε νὰ δεχτοῦν μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τὴν «διαφορετικότητα».

Τὴν διαφορετικότητα δηλ. ποὺ ὁδηγεῖ, σύμφωνα μὲ τοὺς νέους φωστῆρες, ἀπὸ διαφορετικὸ δρόμο, στὸν ἴδιο σκοπό. Ἐξ' οὗ καὶ οἱ πρωτάκουστες «δεήσεις», «Ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσει τοὺς Ἁγίους Πατέρες , ποὺ μᾶς ἄφησαν τέτοια σχίσματα καὶ διαιρέσεις!...».

Μετὰ βεβαιότητος καὶ ὁ ἴδιος ὁ διάβολος δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ἐκφραστεῖ κατ' αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο καὶ βλάσφημο τρόπο...

Ἀλλ' ἀδελφοί μου, ὅσοι πιστοί, ἂς ἀκούσουμε τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου καὶ ἂς ἀφήσουμε «τὰς μωρὰς ζητήσεις» τῶν ξεπεσμένων οἰκουμενιστῶν, ποὺ ντρέπονται νὰ κηρύξουν τὴν μοναδικότητα καὶ τὴν ἀπολυτότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἂς τοὺς ἀφήσουμε, διότι ὁ ἐγωισμός, τοὺς ἔχει παγιώσει στὴν πλάνη... Ἀλλωστε, τὸ φωνάζει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, διὰ τοῦ Ἀποστόλου: *«Αἱρετικὸν ἄνθρωπον, μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ».* **Καὶ ἂν ὁ λόγος αὐτὸς ἰσχύει γενικῶς περὶ τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν αἱρετικῶν, πόσο μᾶλλον ἰσχύει γιὰ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοὺς ξεπεσμένους ὀπαδούς του...**

Ἂς ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὶς κακοδοξίες καὶ ἔτι ἅπαξ ἂς διατρανώσουμε μαζὶ μὲ τοὺς θεοφόρους Πατέρες μας τὴν Ἀποστολική μας πίστη, ὅπως αὐτὴ διαφυλάσσεται ἐντὸς τοῦ «καθαρότατου Ναοῦ» τῆς Ὀρθοδοξίας μας.

«Ἡ χάρις μετὰ πάντων ἡμῶν, Ἀμὴν»

(Τίτ. Γ΄ 15).

Μὲ προτροπὴ τῆς Σχισματικῆς «Μακεδονικῆς» Ἐκκλησίας

ΝΕΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΧΡΙΔΟΣ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ

Ὑπὸ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχρίδος ἐξεδόθη τὴν 20ην Ἰουλίου, ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τὴν μακρὰν δίωξη τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχρίδος στὴν ΠΓΔΜ, ἡ ὁποία μέχρι σήμερα δὲν ἔχει σταματήσει, λόγω τῶν συνεχιζόμενων παραβιάσεων τῶν θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων, μὲ τὴν ὁποία ἡ χώρα μας ἔχει γίνει γνωστὴ στὸν κόσμο, ὅπως καὶ ἡ διπλὴ ἄρνηση νὰ νομιμοποιήσουν τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχρίδος ὡς Ἐκκλησία στὴν ΠΓΔΜ, γιὰ αὐτοὺς ποὺ γνωρίζουν τὰ πράγματα ἦταν σαφὲς ὅτι τὸ ἐφετεῖο τῶν Σκοπίων θὰ ἐπιβεβαιώσει τὴν ποινικὴ ἀπόφαση τοῦ πρωτοβαθμίου δικαστηρίου στὸ Βέλες τὸ κατηγορητήριο, τὸ ὁποῖο ἡ σχισματικὴ καὶ λεγόμενη "μακεδονικὴ ἐκκλησία" ἐγείρει κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδος καὶ Μητροπολίτη Σκοπίων κ.κ. Ἰωάννη.

Μετὰ ἀπὸ δυὸ ἀπελευθερωτικὲς ἀποφάσεις γιὰ τὴν ἴδια πράξη, μιὰ διαδικασία ποὺ πῆρε ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης καταδικάζεται σὲ φυλάκιση γιὰ περίοδο δύο ἐτῶν καὶ ἕξι μῆνες γιὰ ἐγκληματικὴ πράξη "κατάχρηση χρημάτων", καὶ νὰ ἐπιστρέψει στὴν σχισματικὴ ἐκκλησία 240.000 εὐρώ.

Χώρα ποὺ δὲν ἔχει θρησκευτικὴ ἐλευθερία, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει ἐλεύθερη καὶ ἀνεξάρτητη δικαιοσύνη.

Συμπεράσματα τὰ ὁποῖα ἐκφράζουν τακτικὰ ἐκπρόσωποι τῶν ΗΠΑ καὶ τῆς ΕΕ, σχετικὰ μὲ τὰ πολιτικοποιημένα καὶ διεφθαρμένα δικαστικὰ ὄργανα τῆς ΠΓΔΜ, βασίζονται σὲ μεγάλο βαθμὸ στὴν συμπεριφορά, ποὺ ἡ κυβέρνηση καὶ ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἔχουν πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς Ἀρχιεπ. Ἀχρίδος, καὶ ἰδιαίτερα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπό της.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὄχι μόνο ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα μας, ὅπου πολλοὶ ἔχουν μάθει τὴν ἀλήθεια νωρίτερα, ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν ΠΓΔΜ, ὁ ὁποῖος δὲν γνώριζε ὅτι ἡ δίωξη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννη καὶ τὰ μέλη τῆς Ἀρχιεπ. Ἀχρίδος ἔχουν μόνο πολιτικὸ καὶ ὄχι ποινικὸ χαρακτήρα.

Ὅλη ἡ προπαγάνδα ποὺ συνεχῶς πραγματοποιεῖται ἀπὸ τὴν κυβέρνηση νὰ ὑποτιμήσει τὸ Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχρίδος στὴν πραγματικότητα εἶχε τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα, καὶ παρακίνησε τοὺς πολίτες τῆς χώρας μας νὰ ἐνδιαφέρονται περισσότερο γιὰ τὸ πρόβλημα καὶ γρήγορα νὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι "ἡ ἐνοχὴ" τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννη εἶναι ἐπειδὴ ἀποκατέστησε τὴν ἑνότητα μὲ τὴ Σερβικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ἐπέλυσε τὸ μακρόχρονο πρόβλημα τοῦ σχίσματος στὴν ΠΓΔΜ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης εἶναι ἐκτὸς τῆς ΠΓΔΜ. Ἔλαβε τὴν εἴδηση τῆς ἐπιβεβαίωσης τῆς ποινῆς ἀπὸ τὸ ἐφετεῖο καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ σηκώσει καὶ αὐτὸν τὸν σταυρό, ἂν αὐτὸ συμβάλλει στὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας, στὴν πρόοδο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχρίδος καὶ στὴν αὔξηση τῆς εὐαισθητοποίησης τοῦ λαοῦ γιὰ τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ καὶ θὰ προσευχηθεῖ καὶ θὰ κάνει τὰ πάντα, ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς προσευχόταν πρὶν ἀπὸ τὸν Σταυρό Του, νὰ τοῦ "παρελθεῖ τὸ ποτήριον τοῦτο"».

...ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ταγωνιστικὸν ρόλον εἰς τοὺς διαλόγους μετὰ τῶν ἑτεροδόξων καὶ ἀποτελεῖ τὴν «χαρὰν» τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ τῶν Παπικῶν εἰς τοὺς διαλόγους, ἀλλὰ διὰ Ἱεράρχας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ πιστὸς λαὸς ἔχει ἀποδείξει τόσον μὲ τὴν στάσιν του ὅσον καὶ μὲ τὸν θερμὸν ἐναγκαλισμὸν τῆς «Ὁμολογίας Πίστεως» ὅτι δὲν ἐμπιστεύεται τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τοὺς διαλόγους. Ὁ πιστὸς λαὸς εἶναι πολλαπλασίως περισσότερον ἀνήσυχος μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Κοὺρτ Κὸχ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑπευθύνου τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὴν ἑνότητα τῶν «ἐκκλησιῶν». Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὀφείλει νὰ ἀφουγκρασθῇ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ πιστοῦ λαοῦ καὶ νὰ τὸ ἀποδείξῃ ἐμπράκτως μὲ ἐνεργείας καὶ ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ καθησυχάζουν τὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔντιμον κλῆρον. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὀφείλει, ἐν ὄψει τοῦ ἐπικειμένου θεολογικοῦ Διαλόγου διὰ τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν γένει θεολογικοὺς διαλόγους μετὰ τῶν Παπικῶν, νὰ καθορίσῃ τὸ πλαίσιον τοῦ Διαλόγου καὶ νὰ θέσῃ «κόκκινας γραμμάς» εἰς αὐτόν. Δὲν εἶναι δυνατὸν οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ αὐτοσχεδιάζουν εἰς τοὺς Διαλόγους ἢ νὰ συνταυτίζωνται μὲ θέσεις τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Φαναρίου, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν ἀντιδράσεις Ἱεραρχῶν, Κληρικῶν, Ἱερομονάχων, Θεολόγων καὶ τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι τὸν καθορισμὸν Πλαισίου, ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, εἰς τὸν Διάλογον εἶχον ζητήσει Μητροπολῖται (καὶ τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου) ὅταν ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κυρὸς Χριστόδουλος εἶχεν ἀνατρέψει τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ μὲ ἀπόφασιν τῆς ΔΙΣ εἶχε μεταβῇ, ἓξ μῆνας πρὸ τῆς ἀσθενείας του, εἰς τὸ Βατικανόν. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὀφείλει, ἐπίσης, νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν παροῦσαν ἀντιπροσωπείαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς θεολογικοὺς Διαλόγους, διότι κάποια μέλη της ἔχουν κλονίσει τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ Ἱεραρχῶν. Ὡς ἐκ τούτου τοιαῦτα πρόσωπα δὲν δύνανται νὰ ἐκπροσωποῦν τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὰ τὰ πρόσωπα τῶν Μητροπολιτῶν ἠμπορεῖ νὰ ἱκανοποιοῦν μὲ τὰς θέσεις καὶ τὰς δηλώσεις των τὸ Φανάρι ἢ τοὺς Παπικούς, ἀλλὰ προκαλοῦν τὴν ἀντίδρασιν Ἱεραρχῶν, κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἠμπορεῖ νὰ ἔχουν τὰς καλυτέρας τῶν προθέσεων καὶ νὰ ἔχουν παρεξηγηθῆ ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἀπαντοῦν ἐπὶ διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Ἔχουν κλονίσει ὅμως τὴν ἐμπιστοσύνην κλήρου καὶ λαοῦ καὶ πρέπει νὰ ἀντικατασταθοῦν μὲ ἄλλα μέλη τῆς Ἱεραρχίας, τὰ ὁποῖα ἔχουν γενναῖον Ὀρθόδοξον φρόνημα (ἀνεξαρτήτως ἐὰν δὲν ὡμίλουν περὶ αὐτῶν τῶν ζητημάτων δημοσίως), ἔχουν ἀκεραίαν τὴν Πίστιν, γνωρίζουν τὰς μεθοδεύσεις, τὰς πανουργίας καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν Παπικῶν, δοξάζουν τοὺς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας σεβόμενοι καὶ ἐφαρμόζοντες τὰς παρακαταθήκας των ἔναντι τῶν πλανεμένων Χριστιανῶν καὶ ἔχουν βαθεῖαν θεολογικὴν γνῶσιν περὶ τοῦ σχίσματος καὶ τῶν Παπικῶν. Εἰς τὴν ἀντιπροσωπείαν τῶν θεολογικῶν διαλόγων (Δι' ἡμᾶς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνωνται, ἀφοῦ οἱ Παπικοὶ εἶναι ἀμετανόητοι εἰς τὴν αἵρεσιν καὶ ἀμετακίνητοι εἰς τὰς θέσεις των) δὲν πρέπει νὰ συμμετέχουν Ὀρθόδοξοι Ἱεράρχαι, οἱ ὁποῖοι εἰς θέματα τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι σημαιοφόροι τοῦ νέου ὑπευθύνου τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν «ἐκκλησιῶν». Ὅταν εἰς τὴν μεικτὴν ἐπιτροπὴν τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου Παπικοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι συναγωνίζωνται νὰ ἀποδείξουν ποῖος εἶναι «Βασιλικώτερος τοῦ Πάπα καὶ τῆς Β΄ Βατικανίου Συνόδου» τότε γνωρίζομεν ὅτι τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι εἰς Βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅταν ὁ νέος ὑπεύθυνος τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὴν ἑνότητα τῶν «Ἐκκλησιῶν» ἀπευθύνῃ «θερμὸν ἀγωνιστικὸν χαιρετισμὸν» εἰς τὴν Ἑλληνορθόδοξον ἀντιπροσωπείαν τοῦ Διαλόγου καὶ ὁμιλεῖ πολὺ κολακευτικῶς διὰ τὸ Οἰκουμενιστικὸν φρόνημα κάποιων διακεκριμένων μελῶν της, τότε ὁ κλονισμὸς τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον ἀντιπροσωπείαν μεγαλώνει καὶ ἡ διαμορφωθεῖσα ἄποψις περὶ προδοσίας τῆς Πίστεως ἐδραιώνεται. Τὰ μέλη τῆς Ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας ἀπεδέχθησαν τὸν κολακευτικὸν λόγον τοῦ «ἐκλαμπροτάτου ἀρχιεπισκόπου» τοῦ Βατικανοῦ καὶ δὲν τοῦ ἀπήντησαν. Ὅπως δὲν ἐσχολίασαν καὶ μίαν συνέντευξιν τοῦ «ἐκλαμπροτάτου ἀρχιεπισκόπου», συμφώνως μὲ τὴν ὁποίαν οὐσιαστικὴ «κεφαλὴ» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ὁ Χριστός, ὅταν ὅλοι γνωρίζωμεν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν κεφαλὴ τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (Βλέπε εἰς τὴν 8ην σελίδα τὴν σχετικὴν συνέντευξιν). Διὰ αὐτὸ καλοῦμεν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας εἰς ἀφύπνησιν, ἐγρήγορσιν καὶ εἰς τὴν χάραξιν στρατηγικῆς ἔναντι τοῦ Βατικανοῦ.

Γ. Ζερβὸς

Προκλητικὴ συνέντευξις τοῦ νέου ὑπευθύνου τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὴν ἑνότητα τῶν «ἐκκλησιῶν» Κοὺρτ Κόχ

«ΚΕΦΑΛΗ» ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ

Ὁ νέος ὑπεύθυνος τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὴν ἑνότητα τῶν «ἐκκλησιῶν» κ. Κοὺρτ Κὸχ ἔχει δεοποιήσει κυριολεκτικῶς τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ τὴν Β΄ Βατικάνιο Σύνοδον. Εἰς τὰς συνεντεύξεις καὶ εἰς τὰς δηλώσεις του ἐπισημαίνει ὅτι συγκλονίζεται ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διακηρύσσων, ταυτοχρόνως, ὅτι μὲ βάσει αὐτὰς θὰ πορευθῶμεν εἰς τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους. Τόσον εἶναι τὸ πάθος του διὰ τὰ μηνύματα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποὺ φθάνει εἰς τὸ σημεῖον νὰ διακηρύσσῃ ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς προέρχεται ἀπὸ τὸν Χριστόν, ἐνῶ ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν διαχωρίζομεν τὸν Οἰκουμενισμὸν ἀπὸ τὴν Οἰκουμενικότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ταυτίζομεν τὸν Οἰκουμενισμὸν μὲ τὴν αἵρεσιν τῶν αἱρέσεων. Τὴν συνέντευξιν ἔδωσεν ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὸ Ἰταλικὸν Πρακτορεῖον Ζενίτ, αὕτην μετέφρασε τὸ Πρακτορεῖον Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδήσεων Romfea, τὴν παρουσίασεν εἰς τὴν ἱστοσελίδα του τὴν 13ην Ἰουλίου καὶ ἐξ αὐτῆς τὴν ἀναδημοσιεύομεν. Αὕτη ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«—Πῶς δεχθήκατε, τὸν διορισμὸ Σας, σὲ Πρόεδρο τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν Ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν;

—Γιὰ μένα εἶναι μιὰ μεγάλη τιμή. Ὁ Ἅγιος Πατέρας μοῦ ἐξέφρασε τὸν Φεβρουάριο, σὲ προσωπικὴ ἀκρόαση, τὴν ἐπιθυμία του νὰ ἡγηθῶ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς.

Γιὰ μένα εἶναι μεγάλη χαρά, γιατί ὁ Οἰκουμενισμὸς ὑπῆρξε πάντα στὴν καρδιά μου, διότι στὴ χώρα μου τὴν Ἐλβετία, οἱ Προτεστάντες εἶναι πολὺ κοντά μας. Ἐπίσης ἔχω μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.

—Ποῖοι εἶναι οἱ κύριοι στόχοι τοῦ γραφείου αὐτοῦ;

—Στὴν ἀρχὴ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ τηρηθεῖ ἕνα πλῆρες πανόραμα. Ἤμουν μέλος αὐτοῦ τοῦ Συμβουλίου ἀπὸ τὸ 2002, καὶ συμμετεῖχα στὸ διάλογο μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους.

Θέλω πρῶτα νὰ μιλήσω μὲ ὅλους τοὺς συνεργάτες μου, καὶ τὸν Νοέμβριο θὰ ἔχουμε τὴν πρώτη ὁλομέλεια. Ὁ πρῶτος στόχος εἶναι νὰ προετοιμάσουμε σωστὰ τὴν συνάντηση αὐτή, γιὰ νὰ ἔχουμε μιὰ συνολικὴ ἰδέα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ νὰ δοῦμε πῶς μποροῦμε νὰ προχωρήσουμε.

—Ποιὰ ἦταν ἡ ἐμπειρία Σας, ὡς Ἐπίσκοπος Βασιλείας, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τὸν Οἰκουμενισμό;

—Οἱ Ἐκκλησίες καὶ οἱ Ἐκκλησιαστικὲς Κοινότητες, ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ τὴν Μεταρρύθμιση στὴν Ἐλβετία εἶναι μιὰ εἰδικὴ περίπτωση. Ἡ μεγάλη πρόκληση εἶναι ὁ Οἰκουμενικὸς διάλογος μεταξὺ Καθολικῶν καὶ Ὀρθοδόξων.

Ἔχουμε ἕνα θεμέλιο πίστης, ἀλλὰ μιὰ μεγάλη διαφορὰ κουλτούρας, ἐνῶ στὶς Ἐκκλησίες τῆς Μεταρρύθμισης τὸ θεμέλιο τῆς πίστης δὲν εἶναι τόσο κοινό, τὸ κοινὸ ὅμως εἶναι ἡ κουλτούρα.

Μαζί τους ὑπάρχει ἕνας ἄλλος τρόπος νὰ κάνουμε Οἰκουμενισμό, πράγμα ποὺ δὲν εἶναι πάντα εὔκολο.

—Καὶ ἡ ἐμπειρία Σας, ὡς Προέδρου τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐλβετίας;

—Ὑπῆρξα Ἀντιπρόεδρος γιὰ ἑνέα χρόνια καὶ γιὰ τρία Πρόεδρος. Ἦταν μιὰ καλὴ ἐργασία. Ὡς Πρόεδρος ἄνοιξα πολὺ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Ἐκκλησία στὴν Εὐρώπη, ὅμως ἡ ἐργασία στὴν ἐπαρχία μου συνεχιζόταν, γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθοῦνε κοινά, πρᾶγμα ὅμως ποὺ δὲν εἶναι πάντα εὔκολο.

—Ποῖος ὁ ρόλος τῆς ἐπιτροπῆς στὸ διάλογο μὲ τοὺς Ἑβραίους;

—Σχετικὰ μὲ τὶς σχέσεις μεταξὺ Καθολικῶν καὶ Ἑβραίων σ' αὐτὸ τὸ συμβούλιο τῶν θρησκευτικῶν σχέσεων, ὁ Καρδινάλιος Κάσπερ ἔκανε πολλὰ γιὰ τὴ βελτίωση καὶ τὴν ἐμβάθυνση τοῦ διαλόγου.

Εἶναι πολὺ σημαντικὸ νὰ γνωριστοῦμε καὶ νὰ ἐμβαθύνουμε τὶς θρησκευτικὲς διαστάσεις σ' αὐτ